

порушників. Нововведення дозволяє німецьким фінансовим відомствам щороку додатково збирати до бюджету до 10 млн. євро. Для цього створено близько 100 нових робочих місць [2].

Список використаних джерел:

1. Straßenverkehrsrecht - 3. aktualisierte Auflage-Berlin; Bonn: Regensburg; Walhalla, 1995 (Gesetze der Bundesrepublik Deutschland). - s. 9-53.
2. Безопасность дорожного движения: опыт Германии [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.rodon.org/society-111112114049>

АКТУАЛІЗАЦІЯ ПИТАННЯ НОРМАТИВНОГО ВРЕГУЛЮВАННЯ ОБ'ЄКТУ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОСТУПКІВ В СФЕРІ ОХОРОНИ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

Пивовар Ірина Вікторівна, кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри економіко-правових дисциплін Національної академії внутрішніх справ

Правильне визначення об'єкта при порушенні законодавства про охорону культурної спадщини має важливе теоретичне та практичне значення, оскільки саме об'єкт дає змогу розкрити соціально-політичну сутність цього проступку, установити його суспільно небезпечні наслідки; сприяє правильній кваліфікації діяння, а також відмежуванню його від суміжних посгань. Крім того, за об'єктами проступків у сфері охорони культурної спадщини, можливо вирізнити останні з числа правопорушень в інших галузях та сферах.

Відповідно до загальних положень адміністративного права, об'єкт проступку визначається характером суспільної небезпеки цього правопорушення, а також тими соціальними цінностями, які захищаються конкретною адміністративно-правовою нормою. У загальноприйнятому розумінні об'єкт адміністративного правопорушення трактується як ті суспільні відносини, яким правопорушення заподіє шкоду або створює загрозу її заподіяння [1, с. 176].

Отже, проаналізуємо об'єкт кожного з адміністративних правопорушень окремо, відповідальність за вчинення яких встановлено у статті 92 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі - КУпАП), статтях 44, 46 Закону України «Про охорону культурної спадщини».

Безпосереднім об'єктом адміністративного проступку, що передбачений ст. 92 «Порушення вимог законодавства про охорону культурної спадщини» КУпАП є суспільні відносини, що виникають у зв'язку з [2]:

- 1) підписанням охоронних договорів на пам'ятки культурної спадщини;
- 2) дотриманням режиму використання пам'ятки культурної спадщини;
- 3) дотриманням режиму історико-культурного заповідника чи історико-культурної заповідної території;
- 4) проведенням ремонтних, реставраційних, реабілітаційних робіт на пам'ятці культурної спадщини, зміною призначення пам'ятки культурної спадщини, її частин та елементів, здійсненням написів, позначок на ній, на її території та в її охоронній зоні за наявності письмового дозволу відповідного органу охорони культурної спадщини;
- 5) дотриманням встановленого порядку передачі знайдених під час археологічних розвідок, розкопок рухомих предметів, пов'язаних з нерухомими об'єктами культурної спадщини, на постійне зберігання до музеїв (державних фондосховищ), у яких зберігаються музейні предмети і музейні колекції, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України.

Об'єкт правопорушення, передбаченого ст. 46 «Адміністративна відповідальність за невиконання законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини та порушення вимог цього Закону» Закону України «Про охорону культурної спадщини» складають суспільні відносини, перераховані в ст. 92 КУпАП, а також ті, що пов'язані з: «виконанням законних вимог посадових осіб органів охорони культурної спадщини щодо усунення порушень вимог законодавства про охорону культурної спадщини або створення перешкод для їх діяльності» [3].

Статтею 44 «Відповідальність юридичних осіб за порушення законодавства про охорону культурної спадщини» Закону України «Про охорону культурної спадщини» визначено інше коло суспільних відносин, що становлять об'єкт правопорушення. Це відносини, що пов'язані з:

1) проведенням будь-яких робіт, що можуть завдати або завдали шкоди пам'ятці, її території, охоронювані археологічній території, охоронним зонам, історичним ареалам населених місць;

2) додержанням вимог щодо захисту, збереження, утримання, використання, реставрації, реабілітації пам'яток, у тому числі тих вимог, що передбачені охоронними договорами, умисним доведенням їх до стану руїнації;

3) процедурою поданням достовірної інформації про виявлені у процесі земляних, будівельних, шляхових, меліоративних та будь-яких інших робіт об'єктів культурної спадщини;

4) дотриманням власником пам'ятки або уповноваженого ним органу правил підписання охоронного договору або режиму використання пам'ятки [3].

Порівняльний аналіз перерахованих об'єктів адміністративних правопорушень, дає підстави констатувати відмінність кола суспільних правовідносин, що становлять об'єкт посягання з боку фізичних осіб, від кола відносин, що становлять об'єкт посягання з боку юридичних осіб. З метою належного забезпечення охорони культурної спадщини переконані про необхідність уніфікації відповідних складів адміністративних проступків, зокрема в частині закріплення об'єкту адміністративних посягань в зазначеній сфері.

Слід зауважити, що хоча нами зверталася увага на доцільність усунення даної правової прогалини [4, с. 98-101], проте внесені у 2010 році зміни до відповідних законодавчих актів, метою яких було «... вдосконалення чинного законодавства у сфері охорони культурної спадщини, вдосконалення засад діяльності історико-культурних заповідників, посилення режиму їх охорони, підвищення відповідальності за його порушення, а також забезпечення виконання міжнародних зобов'язань України щодо збереження культурної спадщини» [5], лише доповнили у кожній з груп нові склади, не вирішивши означеного питання.

Наведене вказує на актуальність й перспективність додаткових наукових вивчень окресленого питання з метою донесення одержаних дослідницьких результатів до законодавця.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України : підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук, О. В. Дяченко та ін. ; [за ред. Ю. П. Битяка]. - К. : Юрінком Інтер, 2005. - 544 с.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X : за станом на 10 лют. 2010р. // Відомості Верховної Ради України. - 1984. - Додаток до № 51. - Ст. 1122.
3. Про охорону археологічної спадщини : Закон України від 18.03.2004 № 1626-IV : за станом на 10 лют. 2010 р. // Відомості Верховної Ради (ВВР). - 2004. - № 26. - Ст. 361.
4. Пивовар І.В. Адміністративно-правова охорона культурної спадщини України : монографія / О.В. Кузьменко, І.В. Пивовар. - К. : «Авант-прім», 2010. - 197с.
5. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо охорони культурної спадщини : Закон України від 09.09.2010 № 2518-VI // Урядовий кур'єр від 13.10.2010. - № 190.

ЯКІСТЬ НАДАННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ ПОСЛУГ ЯК ЧИННИК ЕФЕКТИВНОСТІ МІСЦЕВОГО УПРАВЛІННЯ

Жаріков Олег Юрійович, старший викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Одним із стратегічних завдань сучасного українського поступу є запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади та місцевого самоврядування як діяльності із забезпечення реалізації прав і свобод громадян, надання управлінських, державних, адміністративних та громадських послуг. Актуальність проблеми надання якісних управлінських послуг в системі державного управління не викликає сумнівів.

Послуги, що надаються державою і місцевим самоврядуванням, складають сферу управлінських публічних послуг. За ознаками суб'єкта, що надає публічні послуги, дослідники розрізняють державні, муніципальні, комунальні та адміністративні послуги. Державні послуги розглядають як послуги, що надаються органами державної влади як правило, лише виконавчої та державними установами, організаціями, підприємствами, муніципальні послуги - ті що надаються органами місцевого самоврядування та комунальними установами, організаціями, підприємствами.